

bas byla proti zažalovaným pohledávkám namítnuta započtením vzájemná pohledávka přes 2.000 Kč.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1933, Rv I 4/32.)

Žalující firma zažalovala ve dvou žalobách spojených ke společnému jednání čtyři samostatné pohledávky, z nichž žádná nepřevyšovala 2.000 Kč. Žalovaný namítl započtením vzájemnou pohledávku 4.496 Kč. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Žalobkyně zažalovala ve dvou žalobách spojených ke společnému jednání čtyři samostatné pohledávky ze čtyř účtů s různými dobami splatnosti. Žádná z těchto pohledávek nepřevyšuje 2.000 Kč. Tyto pohledávky nepozbyly své samostatnosti tím, že po dvou byly uplatněny podle § 227 c. ř. s. jednou žalobou, a že o nich bylo společně jednáno a rozhodnuto. Musí býti proto přípustnost dovolání posuzována zvláště podle výše každé této samostatné pohledávky. Poněvadž jde o souhlasné rozsudky soudů nižších stolic a žádná z uvedených pohledávek nepřevyšuje 2.000 Kč, je dovolání nepřípustné podle třetího odstavce § 502 c. ř. s., a bylo je proto odmítnouti podle prvního odstavce § 507 c. ř. s., nestalo-li se tak již soudy nižších stolic. Na tom nic nemění, že žalovaný namítal započtením vzájemnou pohledávku 4.496 Kč 30 h, tedy pohledávku převyšující 2.000 Kč, a že o tu vlastně již jenom jde v řízení dovolacím, neboť pro posouzení přípustnosti dovolání může býti rozhodující jen výše pohledávky zažalované, pokud se týče v souzeném případě výše každé ze samostatných pohledávek žalobčiny, ježto by vzájemnou pohledávku bylo započítati na každou jednotlivou z těchto samostatných pohledávek.

Čís. 12549.

Pojišťovací smlouva.

Ustanovení všeobecných pojišťovacích podmínek pro pojištění proti krádeži vloupáním, že pojištění platí jen pro ty předměty a místnosti, které v pojistce zevrubně jsou označeny a do pojištění pojaty, a i pak jen potud, pokud předměty ty jsou v místnostech, po případě na místech, které jsou v pojistce podrobněji označeny nebo předepsány, neodporuje nutcím pravidlům zákona o pojišťovací smlouvě.

Stanoví-li tyto pojišťovací podmínky, že se ohlášená změna pokládá za schválenou, když pojistitel nedá pojištěnci do 14 dnů žádné zprávy, platí mlčení pojistitele za souhlas jen tehdy, byly-li pojistiteli oznámeny podstatné části změny, mezi něž patří v prvé řadě i označení místnosti, do které pojištěné předměty byly přeneseny.

Stalo-li se ohlášení změny pojistného místa a přijetí její přihlášky až po dostavení se pojistné příhody, nejde o zpětné pojištění a není odcizení pojištěného předmětu ze změněných místností kryto ani původní ani novou pojistkou.

Došlo-li k ohlášení změny místností až po dostavení se pojistné příhody, neodporuje dobrým mravům, zdráhá-li se pojistitel převzít závazek za věci odcizené ve změněných místnostech, třebaže nové místnosti byly bezpečnější a zmenšovaly risiko pojistitele.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1933, Rv I 105/32.)

Žalobci bylo v době do 6. února 1930 odcizeno z půdy bytu v Karlíně čís. pop. 20 prádlo. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované pojišťovně, u níž byl pojištěn proti krádeži, zaplacení pojistného. Nižší soudy uznaly částečně podle žaloby, Nejvyšší soud žalobu zamítl.

Důvody:

Pojistná příhoda — krádež prádla — se stala v době do 6. února 1930 z půdy bytu v Karlíně čís. 20 n. III. poschodí, kde byly pojištěny podle pojistky čís. 95.587 předměty domácnosti jen v bytě, ale nikoliv na půdě, mimo to měl žalobce v té době pojištěny podle pojistky číslo 66.605 proti krádeži předměty domácnosti ve dvou bytech na Žižkově, č. p. 932/273 v II. poschodí se strany jižní a v II. poschodí se strany severní, jakož i prádlo na půdě náležející k bytům. Podle §§ 1 a 2 všeobecných pojišťovacích podmínek platí pojištění jen pro ty předměty a místnosti, které v pojistce zevrubně jsou označeny a do pojištění pojaty, a i pak jen potud, pokud předměty ty jsou v místnostech, po případě na místech, které jsou v pojistce podrobněji označeny nebo předepsány. Byl tedy místem pojistným, místem ručebním, jen byt v Karlíně čís. 20, III. poschodí, nikoliv půda, a jde tu tedy o místní obmezení riska, což neodporuje nutcím pravidlům zákona o pojišťovací smlouvě, pokud nabyly účinnosti, a proto také vzorné pojišťovací podmínky obsahují v čl. 4 čís. 1 totéž místní obmezení ručení (str. 169 Veröffentlichungen des k. k. Ministeriums des Innern betreffend die Privatversicherung z dubna 1918). Než nárok žalobců nelze odůvodniti ani tím, že prý jde jen o přenesení věcí na pojištěném místě z místností do místností, že změna ta byla pojišťovně před dostavením se pojistné příhody dopisem ze dne 6. ledna 1930 řízeným na úředníka žalované banky Ladislava T-a hlášena a pojišťovna mlčky s ní souhlasila. A to ani tehdy ne, kdyby původně pojištěné byty na Žižkově a Karlíně byly jediným pojišťovacím místem (dosud neúčinné ustanovení § 75 odstavec 2 zákona o pojišťovací smlouvě). Neboť podle § 10 odstavec 2 všeobecných pojišťovacích podmínek pokládá se ohlášená změna za schválenou, když banka nedá pojištěnci do čtrnácti dnů žádné zprávy. Tu nejde o průpadnou doložku § 32 zákona o pojišťovací smlouvě, jak odpůrce dovolatelky míní, poněvadž pojišťovna pojistníkovi neukládá oznamovací povinnost ani nestanoví lhůtu, do které pojistník tak má činiti. Jde o smluvenou formu mlčky učiněného projevu vůle pojišťovny a jest proto ustanovení to vykládati podle § 914 obč. zák. tak, že mlčení pojišťovny platí za souhlas jen, byly-li pojišťovně oznámeny podstatné části změny, mezi něž patří v první řadě i označení místnosti, do které předměty byly přeneseny, neboť na tom je závislé risiko nebezpečí pojišťovny. Žalobce však v dopise ze dne 6. ledna 1930 na Ladislava T.

se o místnosti, do níž chce přenést věci, nezmínil. Jestliže tudíž pojišťovna do 14 dnů mu nesdělila své rozhodnutí, neznačí to souhlas se změnou, i kdyby Ladislav T. byl oprávněn jménem pojišťovny činiti platná prohlášení. Žalobce ohlásil tudíž změnu místností teprve přihláškou ze dne 15. února 1930 a ta byla přijata pojišťovnou v pojistce 174.591 za zrušení původní pojistky 95.587 s počátkem pojištění od 20. února 1930, jak z první strany přihlášky jest patrno. To vše nastalo až po dostavení se pojistné příhody a nejde proto o zpětně pojištění (dosud neúčinný § 7 zákona o pojišťovací smlouvě). Nebylo proto prádlo v době odcizení z pudy bytu v Karlíně, čís. 20-III poschodí, nekryté původní pojistkou č. 95.587, kryto ani novou pojistkou č. 174.591. Došlo-li k ohlášení změny místností až po dostavení se pojistné příhody, neodporuje dobrým mravům, zdráhá-li se pojišťovna převzítí závazek za věci ve změněných místnostech odcizené, třebaže nové místnosti byly bezpečnější a zmenšovaly risiko pojišťovny.

Čís. 12550.

Stačí, je-li důkaz krevní zkouškou žalovaným nabízen o tom, že nemůže být otcem žalujícího dítěte. Není třeba, by žalovaný podrobně tvrdil, jakého výsledku co do složení krevních skupin má být důkazem docíleno.

Nesejde na tom, že nemanželská matka projevila nesouhlas s odebráním krve dítěti, dal-li k tomu poručník jako zákonný zástupce dítěte výslovné svolení.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1933, Rv I 148/32.)

Žalobě o uznání otcovství a o placení výživného procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Pokud jde o krevní zkoušku nabídl žalovaný, který byl právně zastoupen, tento důkaz o tom, že matka dítěte byla již těhotná, když došlo k souloži se žalovaným, že se k tomu přiznala a že žalovaného k souloži sváděla tím, že se jí nemůže již nic státi. Důkazy prováděti jest o skutečnostech stranami tvrzených, pokud zůstaly sporné (§ 266 c. ř. s.). Z toho plyne, že skutečnosti, o kterých mají být důkazy provedeny, musí být stranami přesně uvedeny, to lze tím spíše žádati od stran právně zastoupených. Je-li na první pohled patrno, že nabídnutý důkaz jest k dokázání tvrzené skutečnosti naprosto nezpůsobilý, jest jej považovati za nerozhodný a musí být soudem zamítnut (§ 275 c. ř. s.). Tak jest tomu se zkouškou krevní. Aby tento důkaz byl řádně nabídnut, musí být tvrzeny skutečnosti, které krevní zkouškou prokázány býti mohou, t. j., že dítě patří k jiné krevní skupině, než muž, který jest žalován jako otec dítěte. To však žalovaným tvrzeno nebylo.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolání, opřené o dovolací důvody podle čís. 2 a 3 § 503 c. ř. s. jest opodstatněné. Dovolatel právem odkazuje k důvodům rozsudku prvního soudu, v nichž jest výslovně uvedeno, že žalovaný důkaz krevní